

מסורת הש"ס

(א) ויגדל ומרדד ק"א
במס' פ"א ור"א
בשאלות (ב) בשאלות
א"ר ר"א ב"ר (ג) [קמ"א].
(ד) [מסכת פ"א קמ"א].
(ה) [בבב"א ח"א הנה"א ור"א].
בשאלות וי"א במסכת
[קמ"א ג' א'] (ו) [מ"א במ"א].
(ז) [מסכת פ"א].

הגרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הנה"א הוציא
דקל הפ"ד ומתיר דפנה
ענפי עץ שקורין לו י"ד
ופרי שלו קורין ביי"ש
וקצנ"ג נד"ר (ב) חוב"ד ד"ה
אמר רבי כו"ו וי"א פ"ק
ורבי יוסי קמ"ד לשלם
ט' ולב"ב ר' יוסי לא
תמל: (ג) ד"ה בסג"ר ט'
תחילה הסגר ראשון שיטל
לשחוק דהא:

גליון הש"ס

ה"ס ד"ה אמר רבי
ניחא וכו' צ"ח פ"ד
ופרימה כשהוא מוחלט
ומא"כ מא"כ י"א פ"ד
מ"ט פ"ד מ"ו דמגילה:

הגרות הר"א

[א] נ"ב בסג"ר ש"י ד"ע
ל"פ דחוי ליה כי פליגי
בהסגר ראשון לר"א:

לעני רש"י

בי"ד [לר"ח] דפנה:

מוסף רש"י

הגהה. מוטה וסוכה
פ"ה.

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ז.

עד כמה. מרוחקין הני תרי חורי נמליס דכי איכא נהרס בנייניהו
ולכא גישה. דלחין מכירין הני בחורי דהני: עד פרספ. אז ליכא
פרסה בנייניהו אע"ג דליכא נהרס וליכא מעבר מכירין הני בחורי
דהני: נועץ שפוד. במקום שהן מלחין ומרדה הדלמה וממעך אותן:

עד כמה עד פרסה: רבי יהודה אומר משדה
האילן כדרבו ומשדה הלבן שלא כדרבו:
תנו רבנן "כיצד כדרבו חופר גומא ותולה
בה מצודה כיצד שלא כדרבו ונועץ שפוד
ומכה בקורדום" ומרדה הארמה מתחתיה
תניא ר"ש בן אלעזר אומר כ"כשאמרו
משדה לבן שלא כדרבו לא אמרו אלא
בשדה לבן הסמוכה לעיר אבל בשדה לבן
הסמוכה לשרה האילן אפילו כדרבו שמא
יצאו משדה הלבן ויחריבו את האילנות:
ומקין את הפירצה במועד: כיצד מקין
רב יוסף אמר ר' בהוצא ודפנא במתניתא
תנא יצ"ר בצורר ואינו טח בבוש אמר
רב חסדא לא שנו אלא כותל הגינה אבל
כותל החצר בונה כדרבו לימא מסייע
ליה כ"כותל הגינה לרשות הרבים סותר
ובונה כדרבו מפני הסכנה החם כדקתני
מעמא מפני הסכנה ואיכא דאמרי תא
שמע כותל הגינה לר"ד סותר ובונה
כדרבו מפני הסכנה מפני הסכנה אין שלא
מפני הסכנה לא לימא תיהו תיובתיה
דרב חסדא אמר לך רב חסדא התם סותר
ובונה הכא בונה רב א סותר התם נמי
ליסתור ולא ליבני א"כ מימנע ולא סותר
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני
ובשביעית בונה כדרבו דהיכא איילימא
דחצר צריכא למייר אלא לאו דגינה ואע"ג
דמיהו כמאן דעביד נטירותא לפירי שמע
מינה: מתני' ר' מאיר אומר רואין את
הנגעים (בתחילה) להקל אבל לא להחמיר
י'חכמים אומרים לא להקל ולא להחמיר:
גמ' תניא רבי מאיר אומר "רואין את
הנגעים להקל אבל לא להחמיר רבי יוסי
אומר לא להקל ולא להחמיר שאם אתה
נוקק לו להקל נוקק לו אף להחמיר אמר
רבי נראין דברי רבי מאיר במוסגר
ודברי רבי יוסי במוחלט אמר רבא
בטהור כ"ע לא פליגי דלא חזו ליה ואו בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחוי ליה כי פליגי
בהסגר

עין משפט
נר מצוה

ס"ד א"י מ"ה פ"ח מהל' י"ט
הל' א' טו"ש"ע א"ח פ"י
תק"ה ספ"ק א'
ס"ה ב' מ"י ט"ס טו"ש"ע
ס"ט:
ס"ו ג' ד' ה' ו' מ"י פ"ח
מהל' י"ט הלכ"ו פ"מ
לח"ן ע"ה טו"ש"ע א"ח פ"י
תק"ה ספ"ק א'
ס"ז ז' מ"י פ"ח מהל' י"ט
הלכ"ו ע"ה
מהלכ"ו ט"מח"א לרע"ה
הלכ"ו ז':

רבינו חננאל

ובס"י יאה בין תור
לחור פרסה. ר' יהודה
אמר צ"ח משדה הלבן
כדרבו ומשדה האילן שלא
כדרבו. ת"י כיצד כדרבו
חופר גומא ותולה בה
מצודה. כיצד שלא כדרבו
ניצץ שפוד ומכה בקורדום
ומרדה כעפר חתניה.
ומקין פירצה בשפוד. רב
יוסף אמר בהוצא ודפנא,
במתניתא תנא צ"ח בצורר.
כלומר עולה באבנים וז'
על גב ז', ואינו טח
בבוש. אמר רב חסדא לא
שנו שמקין את הפירצה
אלא כותל גינה (א) [בבב"א]
כותל חצרן ששפל בה
כדרבו. אמר רב אשי
מתני' נמי דיקא דעל
כותל גנה אמרה המשנה
ומקין את הפירצה
במועד. דקתני ובשביעית
בונה כדרבו. דהיכא, א'
נימא דחצר צריכא למייר
דבונה בשביעית וכי בין
בשביעית מי אסיר. אלא
לאו דגינה ואע"ג דמיתוח
כמאן דעביד נטירותא
לפירי. תניא כותל הגינה
לר"ד ור"א ור"ב ור"ג
את הנגעים להקל. כ"ו
לטהור. אבל לא להחמיר.
ר' יוסי אומר לא להקל
ולא להחמיר. שאם אתה
נוקק לו להקל אתה
נוקק לו להחמיר. שגא
לטהור או לשמא. אמר
ר' נראין דברי ר' מאיר
במוסגר כי רואין להקל
טהור. אבל לא להחמיר
שאם יראה כי הוא
טמא שחוק, ואוקמה רבה

אבל לתשמיש שיהיו שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר צווחא דעלמא ניהא ליה ומר סבר צווחא דאשמו עדיף אמוחלט קלי' והי"פ
נראין דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוא וזו מטמא ליה מאי אפסדיה דצווחא דאשמו אינו חושש
דצווחא דעלמא עדיף ליה ונראין דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסדי צווחא דעלמא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
ור"ך לפרוש מגני ארס וגם יפקדי שיטער שעד עתה היה מלפיה להיות טהור ואין מלפיה עתה לטהור ותנא אחריתא סבר צווחא דאשמו
ניהא ליה והכי פירושו נראין דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפקדי דשניסן מוסגר ומוחלט דינס שוב חוק מפריעה
ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד צווחא דעלמא כדפי' אינו חושש אלא צווחא דאשמו אבל מוחלט אין רואין דאי
מטמא ליה יפקדי צווחא דאשמו דקסגר צווחא דאשמו עדיף ליה מצווחא דעלמא וקת"ל מהו נראין דברי ר"מ הא לית ליה לרבי
מאיר כלל דההוא מחויב לומר וזו בעי שחוק ור' יוסי קסגר דלעולם כהן אינו רשאי לשחוק כלל ולדברי ר' לא תמלא בשום אחד
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשחוק כלל והכי הוא ליה למימר נראין דברי ר' יוסי כו' ואין נראין דברי יוסי כו' והכי אמר
בשמעתין דטיפת חלב (חילין ד' קט:). בהסגר ראשון ב"י ע"פא א"א פ"ג. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אז טהור שפיר וזו עומד בעיניו תחילה נמי בזית הכלא היה עומד וקשה דלמא פשה הנגע ויהיה עמא מוחלט והכי משמע בנגעים
פ"ה דארבע מראות הללו מלטרפין זה עם זה לפטור את העומד סוף שבע שני להחליט את שנוולד בו מחיה או שער לבן בתחילה בסוף
שבע ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שנוולד בו פיסיון בסוף שבע ראשון או בסוף שבע שני ויש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחוי ליה הוא העטם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שצריך לטמאמו דהיינו בסוף הסגר שני
אבל בסוף הסגר ראשון רחוי הוא להסגיר עוד ולא יטמאו וכל זה דוחק לכך נראה דברי רבינו יתכן בהסגר ראשון היינו תחילה הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמא אינו יכול לשחוק והוא דרין בסוף הסגר שני:
לטהרו